

ÉR HANGJA

HAVILAP

IX. évfolyam,
2. (96.) szám
2018. február

2 Színes szabadidős programokat szervezne a jövőben a fiataloknak a Székelyhídi Ifjúsági Társulat

4-5 Imaheti alkalmak a református közösségekben

7 Gyümölcsöző mézédés vállalkozás – Barta Imre, a sokoldalú gazda

Színvonalas borviadal Székelyhídon

Több volt a benevezett nedűk száma a tavalyinál, minőségi szórakozást biztosítottak a szervezők

A tavalyinál több gazda több nedűvel vett részt az idei borversenyen. A minőségi italok, a jó szervezőmunka, az esemény gördülékeny lebonyolítása kivívta a jelenlévők elismerését.

Színvonalas vendéglátás a nedűk viadalán. Voltak, akiket egy kellemes este reménye vonzott

A legmagasabb pontszámot elérő évesdi Pusztai Sándor nagyaranydíjban részesült

nincs nemzetisége. Csávossy György zsűritag és Pálfi Noémi, a nagyváradi Vura Vinotéka Egyesület programszervezője a tájegység boraszatának jövőbeni lehetőségeiről szólt. Utóbbi többek között elmondta, hogy az Érmellékre jellemző bakator szőlőfajta visszahonosításán munkálkodnak. Első körben háromezer szőlőoltványt osztanak szét az igénylők között. Majd bemutatta az általa képviselt egyesület munkáját, örömmel állapította meg, hogy a fiatalok körében is egyre inkább terjed a kulturált borfogyasztás iránti igény. Megalakították a Nagyváradi Borbarátnők Társaságát, aminek Pálfi Noémi az elnöke.

Fülcimpát csipkedő hideg szél cikázott a tar szőlőhegyen február 24-én, szombaton a székelyhídi borviadal délelőttjén. Szent Vincének, a nemes foglalkozás védőszentjének emléktáblájánál minden évben összegyűlnek a gazdák koszorúzásnyi pillanatra a városunkban tartott borversenyek alkalmából. Ezúttal sem volt ez másként. Ozsváth József helyi római katolikus plébános megáldotta a Kovács Lajos borlovag által emeltetett emléktáblát, valamint a borászok munkáját. Meleg Attila nagyváradi előadóművész borhoz köthető vidám versösszeállítással keltette a hangulatot.

A városi múzeumban zajlott a megmérettetés

Mire a szabadtéren véget ért a koszorúzással zárult eseménysor – ahol többek között a város polgármestere, Béres Csaba, a helyi borászok, az Európai Borlovagrend érmelléki legátusának képviselői, a debreceni kertbarát kör képviselői főhajtással adóztak Szent Vince emlékének –, addigra már a városi múzeum aulájában javában folyt a borok zsűrizése. Akadt tennivalójuk bőségesen az ítéseknek (dr. Dorin Popa elnök, Csávossy György, Pakó István, Szász József, Szoboszlai Csaba és Szoboszlai

Hilda), hisz ezúttal 188 bormintával neveztek be a 32 településről érkezett borászok. A minták száma növekedést mutat az előző évi felhozatalhoz képest. Ugyanakkor a gazdák is több helyszínről érkeztek. Például Kiskerekiből az eddigi borversenyekre nem nevezett be egyetlen gazda sem, ezúttal viszont hárman is vállalták a megmérettetést. Már szürkülőre járt az idő, mire felállították a borok végső sorrendjét. Közben a vendégek is sorakoztak a szépen megterített vacsoraasztalok köré.

Az eredményhirdetést megelőzően Czapp Árpád, az egyik főszervező köszöntötte az eseményen résztvevőket, majd pedig Szabó Ödön RMDSZ-es parlamenti képviselő szólt a jelenlévőkhöz. A politikus kiemelte annak jelentőségét, hogy a helyi borászok a megye „legidősebb” borversenye révén tovább viszik e kultúrának a lángját, illetve ösztönzőleg odafigyelnek a helyi gazdákra, amikor azokat külön is díjazzzák.

Dr. Dorin Popa, a zsűri elnöke méltatásában elmondta, hogy évről évre jobb minőségi mutatókat érnek el a régióbeli borok. Fontosnak tartotta kiemelni, hogy nagyon sok magyarországi szaktekintélynek számít a borászt tudhat barátjának, mert a jó bor politikamentes és

Pusztai Sándor nagyaranydíjas lett

Az eredményhirdetés moderátorai, Czapp Árpád és Hasznosi Sándor főszervezők sorra szólították a díjazottakat. Szervezői munkájukat Erdei Tamás, Murgui Gabriella és Pál Zsolt segítették. A legmagasabb pontszámot elérő bor az évesdi Pusztai Sándor chardonnay itókája lett, így egyedülként nagyaranydíjat kapott. Továbbá 77 arany-, 66 ezüst- és 31 bronzelismerést jelentő oklevelet, érmet és serleget osztottak ki a szervezők.

Székelyhídra jön a Republic

A Republic együttes a nyár folyamán ismét fellép városunkban. E nagyszabású koncert felvezetőjeként mostani és a következő lapszámainkban megismertetjük olvasóinkkal a zenekar tagjait.

Nem hiszem, hogy bárkinek is be kellene mutatnunk a magyarországi Republic együttest, hiszen a kilencvenes, kétezres évek egyik legmeghatározóbb zenekaráról beszélünk. Városunknak egyre több a kötődése a csapathoz. Az első Érmelléki Őszön, 1995-ben ők voltak a sztárvendég – akkor még a színházban koncerteztek –, majd 2004-ben újra nálunk léptek fel, ekkor már a focipályán. És ha már focipálya, a Republic Football Clubban (mert ilyen is van) már két székelyhídi játékos is megfordult. A közelmúltban történtek pedig még erősebbé tették

a kapcsolatot, hiszen elmúlt év decemberében, a székelyhídi hatóság juttatta haza Bőjte Csaba gyerekeinek az együttes rajongói által összegyűjtött karácsonyi cipős dobozokat, a budapesti Barba Negra Clubban tartott jótékonysági koncertről. Végül, de nem utolsó sorban maga Boros Csaba, a Republic együttes (mostani) énekes és basszusgitárosa volt a fővédnöke a X. székelyhídi magyar kultúra napi bálnak.

Innen pedig már egyenes út vezetett a zenekar történetének harmadik itteni fellépéséhez, így idén nyáron újra „repül majd a bálna” a focipályán. Ennek egy-féle beharangozójaként, lapunk minden zenekari taggal készít egy-egy interjút.

Elsőként Halász Gábort (akusztikus gitár) szólaltattuk meg.

A székelyhídiak kedvencei nemsokára ismét városunkban lépnek fel

KAJÉTÁN JÁCINT

2

3

Farsangi mulatsággal debütáltak

Színes szabadidős programokat szervezne a jövőben a fiataloknak a Székelyhídi Ifjúsági Társulat

A fiatalok önszerveződéséből nemrég megalakult Székelyhídi Ifjúsági Társulat (SZIT) első megmutatkozásként farsangi mulatságot szervezett, február 17-én a helyi munkásklubban.

Az esemény hagyományos farsangi szabályokon alapult, azaz a jelmez viselete elengedhetetlen volt. A maszkos, kifestett, illetve beöltözött fiatalokat nagy feltűnést keltek a város központjában az épp arrajárók körében. Mint minden farsangi mulatságon, itt is jutalmat kaptak a legkreatívabban öltözött résztvevők. Az eseményt a székelyhídi Enemy Dance Family hiphop-táncscsoport rövid, de annál dinamikusabb előadása nyitotta meg, táncra buzdítva ezzel mindenkit. A jelmezek között színesebbél színesebb, ötletes gondolatok jelenítődtek meg, mint például a gigantikus méretű jägermeisteres üveg, Joker és kedvese, Harley Quinn, fekete angyal, tündér, bárány, hóember, határőr, minyon, pantomimesek csoportja, Hófehérke, katonák, vudubaba, Minnie Mouse, retródiva, a Hihetetlen család, velencei masz-

Ötletes jelmezekben jelentek meg a farsangozók – nagy feltűnést keltek a városközpontban

kosok, cowboy, boszorkány, Anonymus stb. Az eseményen a legötletesebb jelmezeket Májericsik Szilárd és Bende Anita viselték, ők lettek a szerencsés győztesek.

Miért jött létre a SZIT?

Még az év elején azzal az ötlettel állt elő Csorba Roland, hogy jó volna a fiatalok számára egy életképes társaságot létrehozni, ahol haszno-

san töltenék el szabad idejüket. Hamar csatlakozott Rolandhoz Miclăuş Alexandra és Sajó Ferencz. Beindult a csapatépítés. Elsőként a város polgármesterét, Béres Csabát

keresték fel elképzeléseikkel, az ő közbenjárására saját kis „székházhoz” jutottak. Mostanra már tizenégyre bővült a csapat létszáma, és emellett több tucat fiatal érdeklődik a kezdeményezés iránt, aminek sikeres voltát mutatja az is, hogy a farsangi mulatság révén sikerült megmozgatniuk a város ifjúságát. Hetente összeülnek, megbeszélik a teendőket, várják az ötleteket mások részéről is. A társulatba hívják mindazokat, akik legalább tizenkét évesek, de még nem töltötték be 26. életévüket.

A fiatalok tervei

Mostantól havonta terveznek egy-egy nagyobb megmutatkozást, bízva abban, hogy egyre inkább felpörög a részvételi kedv. A megvalósítandó ötletekből is elárult néhányat Csorba Roland, szeretnének többek között társasjátékestet, zenés-irodalmi rendezvényeket, sportnapokat szervezni. Ugyanakkor átvesszik a már működő moziestek irányítását is. A tágabb közösség számára is hasznossá akarják tenni magukat szemégyűjtési akciók révén.

ÉR HANGJA

Halász Gábor (Republic): nekem ezek a koncertek üdülésnek számítanak

1 Sokunk emlékeiben ott csengenek még Bódi László (Cipő) szavai, amikor még „csak” állandó közreműködőként szerepeltél az együttesben: „Halász Gábor – Debrecen hőse!” Hogyan is kezdődött ez és hogyan élte ezt meg az akkori Halász Gábor?

– Boros Csaba apukája tanított a győri főiskolán filozófiát, az órákon gyakran esett szó a fiáról. Majd a kollégiumi rádióban egyszer csak megszólalt az első lemez, ott kezdődött minden. Innentől addig mentem utánuk az összes koncertre, amíg egyszer Cipő odahívott és megkérdezte, hogy mit keresek én állandóan a rendezvényeken. Mondtam, hogy imádom ezt a zenét, mire felajánlotta, hogy mondjam azt, hogy én az ő rokona vagyok, és így mindenhová beengednek velük (ez a '90-es évek elején még működött, ma már nem menne ilyen könnyen). A SOTE-n (Semmelweis Orvostudományi Egyetem – szerk. megj.) volt '92-ben egy koncert, ahol még Rece apó (Bali Imre – szerk. megj.) mellett játszottam akusztikus gitáron, de utána a főiskola, meg később a munkahely miatt ez sajnos a háttérbe szorult. 2002-ig így is folyamatosan ott voltam, főleg a közeli bulikon, majd ugyanebben az évben egy erdélyi turnét már együtt csináltunk végig, majd végre 2004. július 9-én Tamásiban, már végig játszhattam az első teljes koncertemet. Vicces volt, hogy a zenekaron belül mindenki kapott egy becenevet. Nekem a „Debrecen hőse” jutott, bár a későbbi időkben már inkább „Halász Gábor – Debrecen” lettem csak.

– Volt-e előtte bármilyen zenei előéleted, egyáltalán milyen zenei nyomvonalat követtél?

– Elsős lehettem, amikor – hasonlóan a többiekhez, Beatles indítással – ajándékba kaptam gitárral elkezdtem zenélni. Főiskolás koromban játszottam a Debreceni Agrártudományi Egyetemen a Spontán tömörülés név zenekarában. Jó kis társaság volt, de mivel az egyetem

KAJETÁN JÁCINT

után mindenki másfelé széledt, nem tartott tovább a dolog.

– Tudomásom szerint mind a mai napig dolgozol. Mennyire összeegyeztethető ez a rengeteg fellépéssel?

– Igen, dolgozom, van polgári állásom is. Meg vannak elégedve velem, nem érezhető, hogy a zenekar miatt egyeztetési problémák lennének. Csapatban gondolkodom az életem mindkét területén.

– A közelmúltban szövegíróként is megismerhettünk, lesz-e ennek folytatása?

– Szövegeket régóta írtam már, de csak most került nyilvánosságra az egyik dalban. A zenekar közösen dönt arról, hogy mi kerül fel egy-egy lemezre. Úgy gondolom, lesz még rá alkalom.

– Hogy látod a mai Republicot és a jövőt, egyáltalán meddig lehet ezt a szintet tartani, hisz évről évre magasra teszik a lécet?

– A 2018-as év rendkívül sok feladatot tartogat számunkra. Szerencsére ugrásszerűen újra megnőtt a kereslet a Republic iránt, ami hatalmas felelősséget jelent számunkra. A szint megtartása vagy emelése a munkánkkal szembeni igényességünk eredménye. Nem erőlködünk rajta, hogy egyre feljebb tegyük a lécet, azt gondolom, hogy ezen a szinten ez már adottság.

– Mi a véleményed a határon túli koncertekről?

– Nagyon szeretek Erdélyben játszani, a vendégszerepet és az emberek hozzáállása nagyon megragad mindannyiunkat. Imádom az erdélyi ízeket, italokat és a gyönyörű tájat. Nekem ezek a koncertek üdülésnek számítanak!

– Ha kifognád azt a bizonyos aranyhalat, és lehetne egy kérésed, mi lenne az?

– Az aranyhaltól a zenekar számára további sok sikeres évet és a közönségünk további szeretetét kérném, illetőleg azt, hogy még több alkalommal hallhassak Republicot a fiatalok szájából is!

JUHÁSZ GYÖRGY

Az ördög ünnepe

Idén a téltoló farsang nevű népszokással kötötték egybe a hagyomány-szerűen megtartott mulatságot az érköbölküti iskolában február végén. A téltemetés gyökere a néphiedelem szerint a tél utolsó hónapjában a Nap legyengül, és emiatt a gonosz szellemek életre kelnek. Vigalommal, alakoskodással, boszorkánybábu-égetéssel vagy a szimbolikus télkoporsó-égetéssel lehet elűzni a gonosz szellemeket. Az érköbölküti iskolában Papp Mónika igazgató nyitotta meg hivatalosan az egészsznapos vigadozást. Ezt követően Rákóczi Lajos főszervező beszélt az eseményről, megosztva a hallgatósággal a népszokáshoz fűződő gyerekkori élményeit. Majd nyelvész-ként a hagyományokról megjegyezte, hogy azt nem őrizni kell, hiszen nem rab, nem ápolni kell, hiszen nem beteg, a hagyományokat át kell élni és életetni kell. Ehhez kívánt jó szórakozást.

A háromtagú zsűri-nek (Palásti Aletta, Papp Mónika, Rákóczi Noémi Réka) nem volt könnyű feladata, hiszen a kis létszámú iskolában több mint hetvenen öltöztek jelmezbe és a hagyományokhoz híven a tanárok és tanítók egy része is jelmezbe öltözött. A jelmezek mellé történeteket vagy alkalomhoz illő verseket, énekeket kreáltak. A nap fő attrakciója az iskola sportpályáján megrakott máglyatűzőn erre a célra készített téltemető-koporsó égetése volt. József Attila *Tél* című versét Tallosi Roland szavalta el, ugyancsak verselt Rézműves Hajnalika is. A koporsóra idén az „Ígértben bőség, tettekben ínség” felirat került, a diákok pedig az általuk rossznak hitt dolgokat égethették el a megépített máglyatűzőn. Miután a tüzet ősi szokás szerint háromszor körbejárták, visszaérkeztek az iskolába, ahol a szülők jelenlétében a zsűri eredményt hirdetett. A legjobb jelmezeknek Süsü (Major Zsolt), Tücsök (Molnár Regina), Szöllő (Ónodi Barbi), Kakas (Major Denisa), Robot (Molnár Erik), Katica (Góder Petra, Diana Cornea) és Túrós Rudi (Bartus Szilárd) bizonyultak. A tanárkategóriában Cica (Kovács Laura), Falusi doktor (Szabó Anita) és Köpönyegforgató (Rákóczi Lajos) jelmeze vívta ki egyértelműen a közönség hangos elismerését.

A diákok oklevélben és ajándékban részesültek, bár nekik a legnagyobb ajándék, mint mondták, az volt, hogy átélhették és részesei lehettek az évenként megismétlődő csodának, amikor megvalósíthatják álmaikat gyönyörű farsangi napokon.

ÉR HANGJA

Színvonalas borviadal Székelyhídon

Több volt a benevezett nedűk száma a tavalyinál, minőségi szórakozást biztosítottak a szervezők

1 13 benevezett bor nem érte el az elvárt minőségi minimumot. A zsűrizés 20-as pontrendszer szerint zajlott, legalább 16,5 pontot kellett elérniük a bronz fokozattal megelégedőknek, míg az áhított nagyarany elnyeréséhez minimum 19,51 pont elérése szükségeltetett.

Ezúttal is jutalmazták a legeredményesebb székelyhídi borászt, Murgui Zoltán nedűje érdemelte ki a székelyhídi születésű Mihály Gábor Munkácsy-díjas szobrászművész által készített Miskakancsó-vándordíjat. A nyertes távolléte miatt felesége vette át az elismerést.

Az Európai Borlovagrend érmelékli legátusa által felajánlott különdíjra Kovács Zoltán érmihályfalvi és Kajántó Pál élesdi gazdákat érdemesítették. A szervezők figyelmességét mutatja, hogy a zsűritagok munkáját névre szóló éremmel jutalmazták.

Neves szakemberek alkották a zsűrit

Már késő estére járt, amikor az igen értékes tombolatárgyak is gazdára találtak.

Már késő estére járt, amikor az igen értékes tombolatárgyak is gazdára találtak.

Újítások a 24. borversenyen

A sokrétű teendők közepette egy percnyi ideig sikerült faggatóra fogunk Czapp Árpád főszervezőt, akit arra kértünk, hogy értékelje a 24. székelyhídi borviadalt.

Mihály Gábor javaslatára a vándordíjat megnyert borász három évig nem részesülhet ugyanabban

A Miskakancsó-vándordíjat Hasznosi Sándor adta át a nyertes, Murgui Zoltán feleségének

az elismerésben. Ennek két oka van: egyrészt ezáltal más gazdáknak is megnő az esélyük, ugyanakkor kizárják annak a lehetőségét, hogy valaki egy jó évszámú itókaival a következő évben, években is eredményes lehessen – sorolta Czapp. A bronzminősítés alatt pontozott italokkal benevezetteknek, másokkal ellentétben, nem osztanak ki oklevelet. Mindez a gazdák figyelmefelkeltését szolgálja, eredmé-

nyesebb munkára ösztökéli őket. A főszervező az idei borversenyt a következő kifejezésekkel jellemezte: kifinomultság, minőségi szakmaiság és profizmus. Véleménye szerint a székelyhídi borverseny elegáns rendezvénné nőtte ki magát, izléseken terített asztalok, a belső tér miliője, mindez arra mutat, hogy az apró részletekre is odafigyelnek. Minden szervező kitzűzött kapott, névének és feladatkörének feltüntetésével. Még a sajtónak is jutott az efféle figyelmességéből.

A székelyhídi borverseny ma már képes magasabb igényeket kielégítő, nívós szórakoztatást nyújtani, ami a zsűritagok révén hiteles szakmaisággal is párosul – vonta le a következtetést a főszervező.

Az izletes vacsora elfogyasztása után a Buliszerviz együttes andalító zenét játszott, táncolni vágyó párok álltak fel az asztaloktól. Asztalvégeken a nótázók kedve is felélénkült. Mire haza indult a társaság, már kint csörtetett a hajnal, jégvirágot hintve a fák ágaira.

D. MÉSZÁROS ELEK

Béres Csaba polgármester a Szent Vince-emléktáblánál koszorúz

Le a kalappal előttük! Erdei Tamás, Murgui Gabriella, Pál Zsolt, Czapp Árpád és Hasznosi Sándor szervezők

„Itt a lélek is felüdül” – strandmustra Hegyközszentmiklóson

Ha reklámozni szeretnénk, akkor elég annyit mondani csendes környezet, termálvíz, teljes kikapcsolódás. A vendégek számára étkezési, vendégszobáinkban elszállásolási, sátorozási és kempingezési lehetőséget biztosítanak. Lehetőség van csatlakozni az elektromos hálózatra. Az Országos Rehabilitációs, Fizikai Orvostudományi és Balneoklimatológiai Intézet (INRMFB) 2012-ben besorolta az ásványvizek kategóriájába a termálfürdőt, mint lúgos, bikarbonátos, hipotóniás hévizet. Közismerten nagyon hasznos reumatikus bántalmak, degeneratív sérülés utáni állapotok, periférius- és központi idegrendszeri megbetegedések és krónikus nőgyógyászati gyulladások kezelésére. A termálfürdő vezetőjével, Árus Csongor László református lelkésszel beszélgettünk.

– Hogyan jellemezné a termálfürdőt 2017-es évét?

– A tavalyi év sikeresnek mondható, nemcsak azért mert emelték a jegyárat, hanem azért is, mert nőtt a forgalom. Sokkal több vendégük volt a főszezonban, de október a leggyengébb hónap, de aztán ismét nőtt az idelátogatók száma. Ami azt jelenti, hogy 183 ezer lejjel nőtt a bevétel az előző évhez képest. Több tábor is rendeztek a helyszínen: a ha-

gyományos zenetábort júliusban, aztán az edzőtáborokat. Jöttek új vendégek is. Tavaly volt egy sikeres nyári mangalicás hétvége, ez volt az első alkalom, de úgy látszik, a gasztronómia mentén szervezett rendezvények sok embert bevonzanak, az idén szeretné a lelkész, hogy legyen egy libás rendezvény is.

– Milyen más rendezvényt szerveztek?

– Érdekes: a tavaszi ifjúsági cserére jöttek fiatalok Argentínából és Kínából is a belgák és bolgárok mellé. Ilyen távolról nem voltak vendégeik, nagyon tetszett nekik a hely, ízlett mindenkinek a helyi menü.

– Körülbelül hány ember fordult meg a strandon a tavalyi év folyamán?

– Változó, közel kilencvenötezer vendég fordult meg itt egy év alatt. Sok visszatérő vendégük van Erdélyből, Kalotaszegről, Székelyföldről.

– Mit kap a vendég, ha kilátogat az idén a strandra?

– Szeretnénk nekifogni az új résznek, várjuk az uniós pályázatot. A terv megvan, engedélyek megvannak, már csak az kellene, hogy nyerjen a pályázat. A szükséges összeg hiányzik, ami nem kicsi, egymillió euró. Az

uniós adminisztráció nélkül kevesebb pénzből ki lehetne jönni, ez egy elég nagy összeget emészt fel. Amikor maguk fejlesztették, megkeresték a legolcsóbb, legjobb forrásokat, és abból gazdálkodtak. Rég kinőtték nemcsak a medencét, de a strand udvarát is. Egy fesztiválon látszik, milyen kicsi az étkező, míg nyáron leülnek pokrócra, addig télen alig férnek az étkezőben.

– Változnak a jegyárak idén?

– Nem terveznek jegyáremelést, nem indokolt. Nyilván, ha elkészül az új szárny, akkor majd akkor differenciált árak lesznek, a régre lesz kedvezmény, míg az újra már nem lehet. Ha meglenne az új rész, fel tudnák újítani a régi medencét, az is megérdemli a felújítást.

BÉRES ANGÉLA

Számtalan betegségre, nyavalyára gyógyír a szentmiklósi strand vize

Belépődíjak: felnőttjegy 8,

14 év alatti gyerekeknek 4 lej

A három év alatti kisgyerekek számára a belépés ingyenes!

Sátorozási díjak: felnőtteknek: 16,

14 év alatti gyerekeknek 8 lej/fő/nap.

A sátorozási díjban bennefoglaltatik a strandbelépő díja is.

Szobabérlés: 80 lej/nap.

Együtt imádkoztak Érmelléken

Imahét a csokalyi reformátusoknál az ökumené jegyében

„Jobbod, Uram, dicső az erőtől...” címmel tartották az idei ökumenikus imahetet a csokalyi református templomban február 11–18. között. Esténként 18 órától mintegy 80–100 embert hozott fel a vágy az istenházába a Krisztussal és az Ő igéjének szolgálival való találkozás alkalmaira.

Az imahetet a helyi görögkatolikus plébános, Erdődi Endre atya nyitotta meg. Szentbeszédének központi gondolatát Jézus szőlőmunkások példázatának (Mt 20,1–15) magyarázatán keresztül bontotta ki: egymás befogadása nem lehetséges önmagunk Jézus Krisztusban való elfogadása nélkül.

Hétfőn este Molnár Imola nagyváradi unitárius lelkész lélekemelő, tiszta és lépésről-lépésére jól követhető prédikációját hallgathatta a gyülekezet, aki Jézus hegyi beszédéből vette a közismert igei tanítást a krisztusi szelidségről, ami nem emberi teljesítmény számunkra, hanem legfőbb javunk, ami tartalommal és értelemmel tölti be a keresztyén ember mindennapjait.

Kedden Varga Botond szalárdi református lelképásztor Máté evangéliuma 18,1–6 alapján hirdette az igét. Igemagyarázatában azt hangsúlyozta, hogy a gyermeki ragaszkodás és egyszerűség követésre méltó példája és mércéje Krisztushoz való hűségünknek.

Következő este Papp Szabolcs jákóhodosi református lelképásztor Pál apostol Kolosséi-

akhoz írt levele 3. részének 12–13. versét magyarázva a krisztusi tulajdonságok: könyörület, jóság, alázat, szelidség és türelem fontosságára hívta fel a figyelmet.

Csütörtökön Jakó Sándor jan-kafalvi lelképásztor szolgált a gyülekezetben. A jerikói vak Bartimeus meggyógyításának történetét (Lk 18,35–43) bontotta ki, mintegy párhuzamot húzva a Jézushoz való kiáltás és az imaheti Krisztus-keresés között. A vele való találkozás azért volt különleges, mert a megelőző évben öt hónapon át beszolgáló lelkészként közel került a csokalyi református hívek szívéhez.

Pénteken Balla Frigyes baptista prédikátor-vallásánár igemagyarázatára gyűltek össze a helyiek, aki nem első alkalommal járt a gyülekezetben. A tőle megszokott teológiai alaposággal és az életből vett szemléletes és személyes példákkal átszöve beszélt érdekesítő és figyelmet fenntartó módon a bolond gazdag példázatáról (Lk 12,13–21). Az ige üzenetét kibontva arra hívta fel a figyelmet, hogy a lelkünkön kívül semmit sem tartunk meg a földi élet után, sőt a testünket is elvesztjük lelkünk nélkül, már a jelenvaló világban.

Esténként egyre többen jöttek el az alkalmakra, a közös imádkozásra

Szombaton Oszváth József székelyhídi római katolikus plébános Mária és Márta történetét (Lk 10,38–42) alapul véve emelte ki a „jobb résznek” az imádsághoz fűződő kapcsolatát. Az imádság a Krisztussal való kapcsolatunk azon kegyelmi módja, amire tudatosan is időt és fáradságot kell fordítanunk!

Az imahét záró istentiszteletén, vasárnap délelőtt 11 órától Gavrucza Tibor nyugalmazott székelyhídi lelképásztor-esperes hirdette Isten igéjét Ézsaiás próféta könyvének 11. részének 12. verse alapján. Prédikációjában történelmünk szívszorító eseményeiből is példákat említett arra, hogy Krisztus (zászlós)jele alatt hogyan gyűjt össze bennünket, magyar keresztyéneket önmaga számára.

Az istentisztelet kettős ünnep volt, hiszen nemcsak imahetet zártak a csokalyi reformátusok, de böjtfővasárnap lévén úrvacsorában is részesültek a gyülekezet tagjai. Az alkalmat még lélekemelőbbé tette a vegyes kórus szolgálata, illetve az, hogy az egész héten az imacédulákra írt személyes imádságokat egybegyűjtve, egyetlen közös imádságban vitték Isten színe elé az egész gyülekezet fohászát.

Minden estét színesebbé tett a konfirmálók, a vallásórások és az ifisek, illetve a felnőttek naponkénti verses, énekes, hangszeres és színdarabos szolgálata. Még személyesebbé és közvetlenebbé tette az alkalmakat a

Erdődi Endre görögkatolikus plébános a szőlővessző példázatáról szolt

vendégek bemutatkozása, amelyben szót ejtettek önmagukról, családjukról, gyülekezeti szolgálatukról, még közelebb kerülve a hallgatóság szívéhez.

Tartalmas, színes és változatos hét emlékevel gazdagodtak tehát a reformátusok és mindazon felekezetek tagjai, akik a Krisztushívók egységéért együtt imádkoztak naponta nálunk, Csokalyon.

TOKÁR SÁNDOR lelképásztor

Fiatalok szolgálata az esti alkalmakon a gyülekezetben

Vendég lelképásztorok szolgáltak Érköbölkúton

Valóban az ökumené szellemében zajlott idén az érköbölkúti reformátusok imahete. A református lelkészek mellett unitárius, római katolikus és evangélikus lelkészt is vártunk február 5–11. között vendégszolgálatra. Nap mint nap 80–100 gyülekezeti tagunk hallgatta a Karib-térség keresztyényei által összeállított imaheti program soron következő igéinek aktuális üzenetét. Hétfőn Pálffy Anna-Mária unitárius lelkész érkezett hozzánk Szatmárnémetiből, aki a 3Móz 19,33–34 alapján az embertárs iránti felelősségünkre emlékeztetett bennünket. A lelkészt férje, Pálffy Tamás is elkísérte, aki az istentiszteletet követően dióhéjban ismertette az unitárius egyház történetét, illetve verseiből olvasott fel nekünk. A testi táplálékról hétfő este Keczei Aranka asszonytestvérünk gondoskodott. Kedden Kurila Gábor szentjobbi római katolikus plébános volt a vendégünk, aki a Zsolt

24,1–6 igeversek örömhírét prédikálta. Az izletes vacsorát ezúttal Pokol Ilona asszonytestvérünk ajánlotta fel. Szerda estére Visky István fugyivásárhelyi lelkészt hívtuk meg vendégszolgálatra, aki a 34. zsoltár

üzeneteit tolmácsolta nekünk, értőn és megértve. Miután lelkileg megelégedtünk, testi eledellel Bádon Aliz és Bartus Tímea kedves felesége is elkísérte, velük együtt költöttük el a finom vacsorát, melyet Jeremiás Eta asszonytestvérünk készített el számunkra. Pénteken Illyés Sándor evangélikus lelkész a Lk 12,13–21 mélységeit tárva fel előttünk. Szatmárnémetiből érkezett hozzánk a tiszteletes asszonnyal együtt. Az istentisztelet után Rákóczi Lajos tanár úr és családja hívtak meg magukhoz vacsorára, ahol jó hangulatban költöttük el a kitűnő estebédet. Szombaton sem csappant meg a templomlátogatási kedv, legalább százan hallgatták a gyermekeiket Köbölkúton töltő Szatmári Elemér, jelenleg bihari lelkész igei szolgálatát, aki az ajánlott igeszakaszok közül a Mt 2,13–15 üzenetét hozta el nekünk. Az alkalmat követően a finom és bőséges vacsorát Góder Imre gondnok és családja kedvessége biztosította számunkra. Vasárnap, akár-

csak tavaly, Érköbölkút szülöttét, Dienes Sándort, volt körösladányi nyugdíjas lelkészt kértük fel az imahetet záró szolgálatra, aki élete párjával érkezett szülőfalujába. Több mint százharmincan hallgatták az igét a volt falustárs tolmácsolásában. A lelki feltöltődést követően a kitűnő ebédről Oláh Erika és Keczei Gizella gondoskodtak, akiknek arra is kiterjedt a figyelmük, hogy tiszteletes asszonyuk születésnapját ünnepli, és egy rendkívül finom tortával lepték meg. Asszonyainknak a testi eledelt meghálálva, a vasárnapi záró istentiszteleten ezúttal is lelki eledelt adtunk ajándékba, egy igeveres hűtőmágnest, hogy valahányszor testi eledelért nyúlunk, emlékezzenek a lelki eledel szükségességére is. Az istentiszteleten estéről estére az érköbölkúti vallásórások szolgáltak énekel, furulyaszóval téve bizonyosságot Istenünkről, aki estéről estére megmutatta nekünk, hogy „jobbja valóban dicső az erőtől” (2Móz 15,6).

LEDÁN M. ISTVÁN lelképásztor

Igehirdetés előtti eligazítás: Pálffy Anna-Mária szatmárnémeti unitárius lelkész és Ledán M. István házigazda lelképásztor

„Jobbod, Uram dicső az erőtől...” (2Móz 15,6) – Gyülekezeti kórusok fellépése színesítette a székyehídi imahetet

Megszokottá vált az egyetemes imahetek megrendezése református gyülekezeteinkben a téli időszak második felében. Az imahét Isten drága ajándéka, amit nem szabad lebecsülni, sőt a gyülekezeti tagok számára ünnep kell legyen! Áldott alkalom arra, hogy találkozzunk egymással és együtt legyünk megváltó Krisztusunkkal és tanuljunk Tőle.

A székyehídi református egyházközségben január 28.–február 4. között tartott az imahét és nyugodt szívvel jelenthetjük ki, hogy áldott alkalom és lehetőség volt mindenki számára a lelki fejlődéshez, növekedéshez.

Január utolsó vasárnapja délelőttjén első alkalommal hirdette Isten igéjét a székyehídi szószékről Fehérvári Ernő selymesilovsai lelkipásztor, aki a Máté evangéliuma (25,31–46) alapján hangsúlyozta, Krisztusba vetett hitünk mellett fontos, hogy törődjünk az éhezőkkel, szomjazókkal, ruhátlanokkal, jövevényekkel, betegekkel és a fogságban levő emberekkel. Krisztus iránti szeretetünket kifejezésre juttathatjuk azáltal is, hogy hogyan viselkedünk egymással. Törődünk-e a mellettünk élővel, vagy csak közömbösen elmegyünk egymás mellett?

Hétfőn este a micskei lelkipásztor, Gavallér Lajos testvérünk szolgálatát hallgathattuk meg, aki a Filemonhoz írt „magánlevélből” fejtette ki: az igazi megbocsátás csak azok életében működik, akik a Krisztuséi. Emberi életünkben sok szorongás, félelem, elkeseredés, lelki fájdalom elmúlna, ha egymással békeességben élnénk, és ha meg tudnánk bocsátani egymásnak.

Pár hónapja tevékenykedik gyülekezetünkben Oláh Krisztián magyarkécsi születésű, VI. éves teológiai hallgató, aki kedd este az Ige szavai által tolmácsolta, hogy mi mindnyájan templomok vagyunk! Nem is akármilyen templomok, hiszen testünk a bennünk lakozó Szentlélek temploma (1Kor 3,16). Ahogyan féltjük és vigyázunk a kőből, téglából épült templomainkra, ugyanúgy kell vigyáznunk önmagunkra is, lelki tisztaságunkra, hiszen bennünk Isten lelke lakozik.

Január utolsó napján a szomszédságból, Csokalyról érkezett hozzánk az igehirdető Tokár Sándor személyében. Mi, reformátusok még a köszönésünkkel is kifejezzük, hogy mennyire fontosnak tartjuk a békeességet, nem általában csupán, hanem az Istentől valót. Külön súlya van a „békeesség Istentől” köszöntésnek ott, ahol az ember ennek hiányától szenved. Hajszolt életünknek pedig sokszor a lélek csendje, a belső békeesség vallja kárát.

Estéről estére Isten dicséretétől zengett a templom

Csütörtökön Ledán M. István érköbölküti lelkipásztor szavain keresztül érthettük meg: mindnyájunknak van egy gazdagja és van Lázárunk, szegényünk is. A jézusi példázat (Lk 18,35–43) meg akar óvni minket az elbizakodástól és az önsajnálattól, s arra készlet, hogy ne csak felfele tekintsünk, a nálunk gazdagabbakra, tehetősebbekre, hanem vegyük észre a mellettünk szenvedő szegényeket, nincsteleneket is. Egyházmegyénk főjegyzője, Bara László szolgált közöttünk

péntek este, aki a „bolond gazdag” példázatából (Lk 12,13–21) kiemelte: Istenben kell gazdagnak lennünk! Valaki a tömegeből nagyon csalódott, úgy érzi, hogy igazságtalanság érte, szóba sem akar állni azzal, akiről úgy gondolja, becsapta. Ennek a valakinek nincs arca, nincs neve, csak sértett igazságérzete van: ide nekem, ami jár! Ki ez a „valaki” a tömegeből? Mi vagyunk, kétezer év óta újra és újra. Bárcsak meglátnánk, átéreznénk, tudatosulna bennünk, hogy a mi örökségünk nem földekben, házakban, értéktárgyakban van, hanem Krisztusban.

A családalapítás fontosságát, a házasságkötés és gyermekvállalás – mint Istentől kapott parancs teljesítését helyezte szívünkre szombat este Illyés Sándor evangélikus lelkipásztor, aki Szatmárnémetiben és Nagyváradon pártorolja híveit. Mózes születéstörténetét felolvasva párhuzamot vont az akkori világnézet és a mai között. Akkor, a tiltás és halál fenyegetettség ellenére is házasságot kötöttek és vállalták a gyermekáldást a fiatalok, míg ma a szabadság és jólét világában mindkettőtől ódzkodnak fiataljaink.

Imahetünk záró alkalmán, február 4-én, vasárnap délelőtt a zsúfolásig megtelt templomban Czapp István székyehídi születésű igazfalvi lelkipásztor ajkáról hangzott az Ige szava: „Segíts meg minket, Urunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged!” (Zsolt 106,47) Istenünk csodálatos tette az, ahogyan összegyűjti az embereket, családban és gyülekezetben, a mi részünkről pedig elmaradhatatlan az Ő dicsőítése. A szolgálat megköszönése után a gyülekezet jelenlétében átnyújtottunk 3000 lejt az igazfalvi gyülekezet számára, amit tavaly gyűjtöttünk, mikor meghallottuk, hogy egy erős vihar lesodorta templomuk tornyát.

Záró alkalmunkat ünnepélyessé tette, hogy ebben az évben első alkalommal szolgáltattuk ki a keresztség szentségét. Imahetünk alkalmain énekléssel szolgált gyülekezetünk két kórusa, a Halleluja és a Híd-építők, valamint az IKE tagjai is megörvendeztettek bennünket. Ezúton is hálás szívvel mondunk köszönetet a gyülekezetünkben szolgáló lelkészeknek, Isten áldja meg mindnyájuk életét, családját és egyházépítő szolgálatát! Köszönetet mondunk mindenkinek, aki pénzbeli adománnyal, étellel, itallal, süteménnyel vagy bármi más dologgal hozzájárult az imahét megszervezéséhez és lebonyolításához. Isten áldása legyen életükön!

RÁKOSI JENŐ esperes, lelkipásztor

Budapesti edzőtáborban a székyehídi karatésok

Közös edzésre készülnek vendégek és vendéglátók – egymástól tanulják a harci különböző harci technikákat

Jótekonysági edzőtáborban edzettek együtt kicsik és nagyok február 9–11. között Budapesten. Az eseményt közösen szervezte a magyarországi BRSE Keikan Dojo és az NKE Sportegyesület tonfacsoportja. A Székyehídi Phoenix Sportegyesület jelenlétével erősítette a harci szellemet az ottani sportolóknak, a shotokan karatét képviselte sok más stílus mellett. A résztvevők betekintheztek a bra-

zil zsiu-zsicuba (jiu-jitsu) Szentes János shihan (mestertanító, 5 dan) segítségével, a thai ökölvívásba Ács Dániel edző rendezésével. Az 5 danos Hankovszki Csaba shihan és Veres Csaba a kjokusin (kyokushin) karatét képviselték, míg a 3 danos székyehídi Guba József sensei (mester) a shotokan karatét ismertette meg a lelkes sportolókkal. Emellett Erdős Ágnes erőnléti edzéssel tesztelte a jelen lévők kon-

dícióját és Németh Pál 5 danos shihan hiko ryu-bemutatót és edzést tartott.

Hogy jobban átlássák kedves olvasóink, hogy miről is szól egy ilyen edzőtábor: edzés, edzés, edzés, ebben a sorrendben, némi edzéssel megspékelve. De komolyra fordítva a szót, a sportolók hasznos önvédelmi technikákat tanultak, tanácsokat kaphattak a tapasztaltabb edzőktől, ismerkedhettek,

Maradandó élményekkel tértek haza a székyehídi karatésok

illetve az izzasztó edzések dacára, bár fáradtan, de együtt nevezhettek és játszhattak szabadidejükben.

A Nemzeti Közszerületi Egyetem tonfaszakosztályának vezetője, Veres Csaba, illetve a székyehídi Phoenix vezetője, Guba József között már régóta él az ismeretség, de csak hat éve vesznek részt közös edzőtáborokban. Már két alkalommal rendezték meg Székyehídon is az edzőtábort, míg Budapestre már több éve járnak a phoenixesek a Tonfa és Harcművészeti edzőtáborokba.

Mint résztvevő, számomra örömet okozott látni a hatéves gyerekeket együtt társasjátékozni a 25 évesekkel, edzések között fogócskázni és bújócskázni fiúkkal, lányokkal, kicsikkel s nagyokkal, hangosan nevetve egymás viccein és sztorijain, mint egy nagy család. Mert egy ilyen tábor nemcsak az edzésekről szól, hanem a csapatmunkáról, a barátkozásról és olyan emlékekről, amikre egész életünkben mosolyogva tekintünk vissza.

BENSICZ ÁDÁM

Sziasztok Pajtikák!

Tudjátok mit? Már nem is keseregek azon, hogy az idén a szánkóm sem tudtam kipróbálni! Már túl vagyok a télbúcsúztató karneválon, a farsangi fánk is finom volt. Látom a rajzaitokból, hogy ti is elbúcsúztattátok a telet, sok érdekes jelmezt készítettek a maszkabálra. Gondolom, ti is remekül szórakoztatok. De most már készülünk a tavaszra! Kíváncsi vagyok, ki jelzi nekem az első gólya, fecske érkezését? Igaz, hogy az még egy kicsit várat magá-

ra, de amilyen az időjárás, semmi sem lehetetlen. No és figyeljtek az első virágokra is, hisz március 8-án nők napját ünnepeljük, illik anyát, a tanító nénit és a lánytesókat virággal köszönteni. És persze egykettőre március 15-ét írunk, a magyar forradalom és szabadságharc emléknapját, nemzeti ünnepünket. Addig is „fel, fel vitézek a csatára...”, tanuljatok, de nekem is rajzoljatok, írjatok! Puszi mindenkinek.

KÓPÉ

TÓTÓS RÉKA, III. C SBS osztály

SZILÁGYI KRISZTINA,
II. osztály

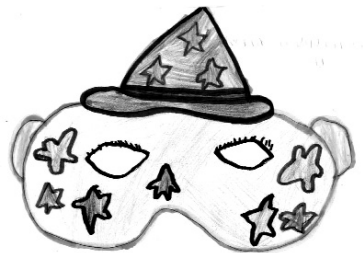
Tudod-e?

A farsang a vízkeresztől (január 6.) húshagyókeddig, más megfogalmazás szerint a másnapi hamvazószerdáig, a nagyböjt (a húsvétot megelőző 40 nap) kezdetéig tartó időszak elnevezése. 2018-ban a farsang lezárását jelző hamvazószerda február 14-re esik. Hagyományosan a vidám lakomák, bállok, mulatságok, népiünnepélyek jellemzik.

A farsang csúcspontja a **karnevál**, hagyományos magyar nevén „a farsang farka”. Ez a farsangvasárnaptól húshagyókeddig tartó utolsó három nap, ami nagy mulatságok közepette, valójában télbúcsúztató is. Számos városban ekkor rendezik meg a híres karnevált (riói karnevál, velencei karnevál), Magyarországon pedig a farsang legnevezetesebb eseményét, a mohácsi busójárást. Szintén húshagyókeddi szokás a farsangtemetés, a tréfás felvonulás, amelynek végén a farsangot (vagy telet) jelképező és a faluban végighordott szalma- vagy rongybábut tréfás siratás közben elégették, esetleg a vízbe dobták.

POP KINGA, IV. C SBS osztály

BALOGH BERNADETT-ALEXA,
I. B osztály

Jancsi – bohóc

DRÉGELY LÁSZLÓ

Hipi-hop,
Itt vagyok,
Szamárfület
Mutatok.
Hoplá-hó,
Táncolok,
Ugye milyen
Szép vagyok?

Orrom retek,
Fülem kajla,
Aki itt van,
Hangom hallja:
Jancsi bohóc
Az én nevem,
Aki sír, azt
Kinevetem!

PAPP MÁRK GUSZTÁV, Csokaly

SISKA BERNADETT, I. B osztály

VARGA LIVIA, III. osztály

BEREKSZÁSZI ÁKOS, I. B osztály

INCZE FRUZZINA, II. C SBS osztály

Gyümölcsöző mézédes vállalkozás

A természetközeli élet híve a sokoldalú gazda, Barta Imre

Tanulmányai közepette gazdálkodásba kezdett a székellyhídi Barta Imre, akinek hátra van még a mesterképző elvégzése. Addig is tanít, fákat metsz, gyümölcsöt árul, ha meg úgy szükségeltetik, akkor a méhek között végzi a teendőket.

A többnapos esőzés, havas latyak fellazította a talajt. Az évszakhoz alig igazodó hőmérséklet lassan szárítja a talajt, derékig pára üli meg a tájat. A személygépkocsi a kövesúton a szőlőhegy felé eltökélten baktat, Szent Vince emléktáblája mellett elhaladunk, innen már szomszédos a Barta-birtok. Fehérre meszelt, bekerített területek sorjáznak egymás mellett, leginkább a rend kedvéért, mert amint a mondás is tartja, tolvaj előtt nincsen zár. A kapun belül csinos faház, fedett terasz nyújt menedéket a nyár heve elől, amikor szusszanásnyi pihenőt enged az ember magának. Egy hirtelen jött zápor esetén is van hová behúzódní – toldja meg elmékedésemet Barta.

A kivágástól megmenekült barackos

A véletlenül múlt, hogy a most húszas éveiben járó Barta Imre barackos gazdává váljék, leginkább édesanyja előrelátásának köszönheti mindezt. Az 1989-es fordulatot követően nagyszülei visszaigényelték egykori jussukat, így jutottak hozzá a kajszibarack fákkal beültetett területhez. Imre még visszaemlékszik, hogy első alkalommal kisgyerekként nagymamájával járt a birtokon, szemrevételezték tulajdonukat. A családi kupaktanács nekiült, hogy megtárgyalja, mitévők legyenek. A nagypapa úgy vélekedett, jobban járnak, ha ki-

A már duzzadó rügyben kárt tenne egy hirtelen lehülés

vágják a gyümölcsfákat, és tengerit természetnek a területen. Volt ebben az érvelésben is némi ráció – vélekedik a fiatal gazda –, hisz akoriban igen magas volt a kukorica ára. De édesanyja egyre csak verte a vasat, hogy a már termő fákat szentségtörés lenne kivágni és tűzifaként hasznosítani. Végül is megmaradt a barackos.

A kiszáradt, beteg fákat kiszedték, helyettük új csemetékét telepítettek. Az ültetvényen még bőven akad a „régiek” közül is. Nagy becsben is tartják a félévszázados fákat, hisz mint bebizonyosodott, jóval ellenállóbbak a betegségekkel szemben, mint a mostanság fellelhető fajták. Éppen ezért rendszerint az idős fák hajtásait használják szaporítóanyagként, innen nyerik a minőségibb oltványt.

A gyümölcsstermesztés időigényes munka, de a jól gondozott telepítés meghálálja a fáradságot. A kártevők, különböző gombásodások és egyéb megbetegedések elleni megelőző védekezés mellett mindig figyelniük kell az időjárásra is, ami ha nem megfelelő, akkor újabb beavatkozást kell eszközölniük. Gyakorta meg kell küzdeniük a kora ta-

vaszi fagyokkal is, hisz a duzzadó rügyeket tönkre teheti egy hirtelen jött lehülés. Ilyenkor éjszakákat töltenek a fák között, füstöléssel igyekeznek mérsékelni a kárt. A fák metszésénél nagyon oda kell figyelni, hogy a sérült és a beteg ágakat eltávolítsák. Ezeket el kell égetni, nehogy tovább terjesszék a kórokozókat. Az ágakon maradt, „mumifikálódott” előző évi termést is össze kell gyűjteni, majd megsemmisíteni, hisz azok is fertőzők lehetnek.

A fák alatti talajmunkálást többféleképpen is meg lehet ejteni. Vannak, akik szántják a területet, ezzel szemben Bartáék hagyják befűvesedni. Ennek több oka is van – okosít a gazda –, egyrészt a gyeper jó szigetelő, gátolja a talajban lévő nedvesség elpárolgását, másrészt a lehulló gyümölcs is tisztán marad a fűvön. Időnként ezzel is akad munka, hisz a fűvet kaszálni, nyírni kell.

Kánikula idején további feladat is akad a barackosban, öntözni kell, másként a termés nem tud kifejlődni, megfonnyad, és idejekorán lehull. Jobbára korai érésű fajtái vannak. Az elmúlt évi termés hozammal és a piaci árral is elégedett. Szezonkezdetkor 12 lejért mérte

Tél végi vizitáció a méhesben, ahol etetéssel segítik az állományt

kilogrammját a baracknak, később 3 lejért értékesítette.

A méhészet terápia

A méhekkel való foglalkozást, ahogyan a környékbeli összes méhészt, a helybéli Szűcs Lajos bácsitól tanulta. Jó öt évvel ezelőtt szegődött el tanoncnak hozzá. Azon nyomban vásárolt is egy családot Lajos bácsitól, aki ráadásul megduplázta a vásárfiát. Lassanként a felszerelést is beszerezte. Időközben szakmai ismereteit is fejlesztette, Magyarországon elvégzett egy méhésztanfolyamot.

Hogy mekkora méhest szeretne magának, még nem tudja, nem álmódzik, a szükséges munkálatoakat elvégzi becsülettel, bízik benne, hogy az eredmény sem marad el. A siker mégsem csupán a szorgalomtól függ. A mezőgazdaságban használatos egyre nagyobb mértékű vegyszeres permetezés könnyen megtizedelheti az állományt. A másik nagy veszélyt az atkák jelentik, ellenük folyamatosan védekezni kell.

Itt is érvényesül, ha nem vetsz, akkor nem is aratsz. Ezért fontos, hogy a téli időszakra bőséges ele-

dellel lássák el a kaptárok lakóit. Az ember azt gondolná, hogy a barackos közelében legideálisabb lenne a méhek tartása, de nem így van, mert figyelembe kell venni a széljárást, a területet huzatoságát, és még sok minden egyebet is. Így a város másfelé eső külterületre autókáznak át bogárnézőbe. A méhesben jártunkkor a fiatal méhészt cukorlepénnyel még kiegészíti a maradék táplálékot. Így joggal bízhat abban, hogy a jó idő beköszöntével életerős, szorgos család kezd el a gyűjtést.

A megtermelt méz mellett a propoliszt és a virágmézet is begyűjti. Bartának egyelőre nem gond az értékesítés, jól kiépített vásárlókörral rendelkezik.

Ahogyan a legtöbben, naivan mi is rákérdezzük, hogy mennyire éri meg méhészkedni manapság, mennyi pénzzel gazdagították „jóságai” a bugyellárist az elmúlt évben? Barta önrztesen válaszol: „Az igazi méhészt elsősorban nem a pillanatnyi hasznot veszi számításba. A kaptárok között forgólvda nyugalmat talál az ember. A méhészkedés a lélek terápiaja.”

D. MÉSZÁROS ELEK

Farsangot ültek a jókedvű székellyhídi petőfisek

CSERVID LEVENTE

Jókedv és kacagás töltötte be a városi múzeum épületét február 2-án, amikor a Petőfi Sándor Elmélet Líceum X. A, B, C és D osztályai megtartották hagyományos, farsangi műsorukat. A nem túl nagy számú, tanárokból, szülőkből és barátokból álló közönség egy percig sem unatkozott, hiszen sokszínű, változatos és vicces műsorszámokról gondoskodtak a tizedikes diákok. Minden műsorszámon látszott, hogy a diákok sokat készültek rá, s szívvel-lélekkel dolgoztak azért, hogy mindenki jól érezze magát.

A műsorban helyet kaptak videók és kis jelenetek, melyekből a diákok mindennapjait ismerhették meg, s hogy mi foglalkoztatja most őket leginkább. Láthattuk a színpadon az ifjú Hamletet a B-sek előadásában, amint édesapja szellemével társalog, de kicsit más megközelítésben, hiszen itt minden az ital és a mámor körül forgott, s a szereplők is ennek hatása alatt cselekedtek. Érdekes újragondolása volt ez a darabnak, ami cseppet sem vont le annak igazi irodalmi értékéből, csak éppen más dolgokra fektette a hangsúlyt.

Nem hiányoztak az este során a videók sem, melyekből többek között megismer-

Humoros jelenetekkel szórakoztatták a tizedik osztályos diákok a közönséget

hették a mostani diákok puskázási szokásait, ami valljuk be, nem ismer határokat. S ami a legjobban tetszett ebben a videóban,

hogy az osztályfőnök is szerepet kapott benne, s látszott, hogy egy kis humorra mindig kapható. Egy másik videóból a szé-

kelyhídi élet hétköznapjait ismerhették meg, kilátogattunk a piacra, postára, hírt kaptunk nyugdíjemelésről, megtudhattuk, hogy milyen időre számíthatunk.

Tehetségükről adtak számot a diákok abban a videóban, ahol egy forgatási jelenet kulisszatitkait ismerhették meg. A diákok többféle stílusban és hangnemben adták elő ugyanazt, az amúgy szomorú jelenetet, mellyel sikerült humorossá varázsolni azt a közönség nagy meglepedésére.

A közelgő érettségi már a tizedikeseket is foglalkoztatja, ez derült ki egy másik rövid jelenetből, melyben a diákok élénk varázoltak egy elképzelt román szóbeli vizsgát. Valljuk be, itt nem a tudásé volt a főszerep.

Sajnos nem minden diákot fogadnak be társai, mindig vannak kivülállók, akik valamiért kilógnak a sorból. Erre is volt példa a záró videóban, s ezzel még a horror műfaját is megpróbálták élénk tárnai a diákok, hiszen a farsangi műsorba egy kis borzongás is belefér.

Végezetül köszönet mindazoknak, akik részt vállaltak ennek a színvonalas műsorban a létrejöttében, megérte.

PÁL EDIT-ÉVA

„Én a lélek embere vagyok”

Beszélgetés Bene Ilonával, a polgármesteri hivatal frissen nyugalmazott mérnökével

– **Hogyan emlékszik vissza a gyerekkorára?**

– Margittán születtem, ott végeztem az általános iskoláim, majd később innen Nagyváradra vitt tovább az utam. Nem voltam amolyan tipikus kislány, nem igazán szerettem babázni és más lányosabb játékokat játszani. Miután megtanultam írni és olvasni, az olvasás töltötte ki szinte minden időmet. Sokszor még éjszaka a paplan alatt is olvastam titokban a villanylámpával. Mikor iskolába kerültem, nagyon szerettem tanulni, az volt a vágyam, hogy minél több tudásra tegyek szert. Versenyként fogtam fel az iskolai éveket.

Kitűnő tanáraink voltak, akikre még ma is szívesen emlékezem vissza. A romantánaromnak köszönhetem, hogy megtanultam helyesen és folyékonyan beszélni a román nyelvet, aminek a későbbiekben igen nagy hasznát vettem majd. Szigorú és következetes volt velünk. Jaj, volt annak, aki nem készült órára, de ez által a munkánk iránti felelősség tudatot nevelt belénk, ami páratlan ajándék egy kisgyerek számára.

– **Kisgyerekként, álmodott-e arról, hogy felnőttként, milyen szakmát választ majd?**

– Igen, egészen kicsi koromtól mérnök szerettem volna lenni. A szomszédunkban lakott a szüleim egy családi barátja, akit nagyon szerettem, és akire felnéztem. Ő mérnök volt és már egészen kisgyerekként is elbűvölt az a tisztelet, ahogyan az emberek beszéltek és viselkedtek vele. Akkor még nem is igazán fogtam fel, hogy mit is jelent ez a szakma, de nagyon tetszett a tiszteletteljes megszólítás, hogy mérnök úr, mérnökő.

– **Említette, hogy az általános iskolai elvégzése után elkerült szülővárosából. Merre vitte, tovább az útja?**

– Nagyon jó kis csapatba kerültem be az iskolai évek során. Az osztályomban harmincan voltunk és ebből huszonketten egyetemet vagy főiskolát végeztünk. Nagyon erős osztály lévén a bejutási médiám sajnos nem bizonyult elegendőnek a helyi elméleti líceumba. Ezért Nagyváradra mentem. Itt felvételi vizsgát kellett tennünk és így kerültem a nagyváradi gazdasági szakliceumba, amit akkoriban 4. Számú Ipari Líceumnak hívtak.

Itt románul kellett továbbfolytatnom a tanulmányaim, amit egy kisebb törésként éltem meg. A kez-

deti nehézségek után sikerült beilleszkednem, és évről évre egyre jobb és jobb tanulmányi eredményeket elértem. A kedvenc tantárgyaim az építkezéssel kapcsolatos szaktantárgyak lettek.

– **Az iskolai elvégzése után innen már gondolom egyenes út vezetett a mérnöki pályára...**

– Igen, valóban, meg sem fordult a fejemben, hogy máshová is beiratkozhatnék. A Temesvári Műszaki Egyetem hidrotechnikai építészeti szakára jelentkeztem, és sikeresen fel is vettem. Itt megint apróbb törés következett az addigi életemben, hisz új intézménybe kerültem, más szabályokkal, más tanulási stílussal az addigiakhoz képest. Az egyetemi évek alatt is a tanulás és olvasás maradt a kedvenc időtöltésem. Míg a többiek eljártak bulizni, inkább otthon maradtam és készültem a vizsgáimra. Az államvizsga-dolgozat témájának egy gát újratervezési feladatát kaptuk, hisz akkoriban a Retyezát-hegységben nagy gátépítési munkálatok folytak. Ötös csoportokba osztottak el bennünket és egy vízgyűjtő gátat kellett újraterveznünk. A többiek egy kicsit félvállról vették a feladatot, így öntükből én voltam az egyetlen, aki úgy-mond sinre vitte a feladatot.

– **Az egyetemi évek után, milyen volt végre munkába állni?**

– Resicabányára helyeztek ki és már alig vártam, hogy végre a szakmában dolgozhassak, az elméleti oktatás után, gyakorlatba ültethessem a tanultakat. Itt hamarosan egy földgát megépítési munkálataiba csöppentem bele. A Cserna patakon kellett többszakaszos gátat építenünk, és egy halastavat is kialakítanunk. Nagyon érdekes feladatnak bizonyult ez egy pályakezdő számára, mely során rengeteget lehetett tanulni a szakmáról. A gátak építése ragadott meg annak idején, amikor az egyetemen ezt a szakot választottam. Ez merőben nagyobb kihívás, mint egy házat felépíteni, hisz a gátak hatalmas építészeti csodák, melyeknek hatalmas erőket kell fenntartaniuk. Sikeresen teljesítettük a ránk bízott feladatot, amit talán az bizonyít a legjobban, hogy az akkor megtervezett és megépített gát még a mai napig is áll!

– **A rengeteg tanulás mellett jött idő a szerelemre is?**

– A férjemet a líceumi évek alatt ismertem meg, amolyan diák szerelem volt ez, ami kiállta az idő próbáját. Az egyetemet mindketten

Nyugdíjazását követően új kihívást jelent számára unokája, Dávid

Temesváron folytattuk, ő mezőgazdasági gépészmérnöki szakra járt, így ott is együtt tudtunk lenni. 1979-ben az egyetemi évek alatt kötöttük össze az életünk. A munkába állással rövid időre elszakadtunk egymástól, amolyan távházasságban éltünk, hisz őt Margittára, engem pedig, ahogy említettem, Resicabányára helyeztek. 1982-ben a fiunk születésével végre egyesült a család. Ekkor visszakerültem Margittára, majd 1985-ben Székelyhídon találunk otthonra.

– **Itt már nem tudta folytatni az addigi munkáját. Ezt nem okozott egy újabb törést az életében?**

– A fiam megszületésével teljesen átértékelődött bennem minden. A karrier elé a család került. Így egészen más munkakörök felé fordult az élet, és bár ezután már nem dolgoztam a szakmában, de mindig közel maradtam hozzá.

Székelyhídon először az IEELIF vállalatához kerültem (a mai román vízügyek), majd építkezéssel kapcsolatos tantárgyakat tanítottam néhány évig a nagyvárosi mezőgazdasági szakliceumban. A magánsectorban is kipróbáltam magam, volt egy üzletünk, melyet évekig üzemeltettünk.

1995-ben kerültem a helyi polgármesteri hivatalhoz a területren-

dezési osztályra, ahonnan az ott eltöltött majdnem huszonkét év után tavaly vonultam nyugdíjba. Itt volt egy nagy álmom, egy lakossági akció, mely nagyon sok más magyarországi településen is megvalósult már. A program a *Tiszta udvar, rendes ház* nevet viselte és merőben hozzájárult volna a város arculatának megszépítéséhez. Azonban úgy gondolom, sohasem késő és bizom benne, hogy talán a jövőben valósággá válhat az akkori álmom.

– **Friss nyugdíjasként hogyan emlékszik vissza a munkás évekre?**

– Számomra minden munkakör, amiben kipróbálhattam magam, hatalmas kihívást és kiváló tanulási lehetőséget biztosított. A szakmai tudás az egy dolog, de gyakorlatba ültetni a tanultakat az valami teljesen más. Fontos, hogy az ember minél jobban megismerje az új munkakörnyezetét, a munkatársait és a megfelelő törvénykezést, amely alapján a munkáját végzi. Mindig igyekeztem megszerezni, átláthatóbbá tenni magam körül a dolgokat, és türelemmel, segítőkészen végezni a rám bízott feladatokat. Emberekkel dolgozni szinte az egyik legnehezebb feladat, ami sokszor bizony nagy kihívások elé tudja állítani az embert. A legna-

gyobb kihívás talán mindig az volt, mikor az értetlenkedő, sokszor ingerült ügyfeleknek újra és újra el kellett magyarázni, hogy a törvényeket nem mi hozzuk, mi csak alkalmazzuk őket.

Azt is megtanultam, hogy soha nem szégyen kérdezni, sőt inkább hatalmas erény. Az ember kezdetben nagyon sok mindent nem tud még, nincs is honnan tudnia, így a tapasztaltabb kollégák véleménye, tanácsai sokszor nagyon jól jönnek ám. Idővel már nem kell annyit kérdezni, a tapasztalatokkal mindenki megszerzi a megfelelő tudást, hogy majd ha eljön az ideje, ő is segíthessen másoknak.

A jó évek mellett számos nehézség is volt, de én mindig úgy álltam a dolgokhoz, hogy ami tőlem tellett, azt megtettem, soha nem hagytam magam után félig elvégzett munkát. Mindenben igyekeztem a legjobb tudásom szerint eljárni.

– **Friss nyugdíjasként nem hiányzik a munka?**

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem, mert az emberben valahogy benne marad valami tenni-akarás. Sokszor, mikor a központon át vezet az utam, búsan felnézek az egykori irodám ablakaira és visszaemlékszem az ott töltött évekre. Szerettem a munkám, szívesen jártam be dolgozni és ez a mai világban, mikor sokan csak a pénz miatt kényszerből dolgoznak valahol, igen nagy kincsnek számít. Mielőtt nyugdíjba mentem, sokszor siránkoztam is: „jaj, mi lesz majd velem, ha már nem kell jönni dolgozni? Mihez kezdjek majd otthon magammal? A mai napig fülembe cseng néhai Bíró Laci kollégám válasza: „Ó, Ica, ne siránkozz. Örülj, hogy te már elérted!”

– **A nyugdíjas évek új feladatokat hoztak, megszületett a kis unokája. Milyen érzés nagymának lenni?**

– Hihetetlenül szerencsésnek mondhatom magam, hisz 2017. március 20-án vonultam nyugdíjba, és március 28-án megszületett a kis unokám, Dávid. Mindig mondták, hogy majd meglátod, ha megszületik az unokád, jobban fogod szeretni, mint a fiadat. Ezt sohasem tudtam elhinni. Azt nem mondom, hogy jobban, de teljesen másképp szereti az ember az unokáit, mint a gyerekeit. Leírhatatlan érzés, egy apró csoda, amelyik bearanyozza az ember mindennapjait.

Csodálattal figyelünk mindent, amit csinál, és már alig várom, hogy taníthassam, hogy elmagyarázhassak neki dolgokat. Mindig gondolom is, hogy: én ezt majd elmesélem Dávidnak.

– **Ha egy szóval, kifejezéssel kellene jellemeznie magát, mi lenne az?**

– Én a lélek embere vagyok. Szeretem a szépet, a virágokat, szeretem magam körül otthonossá varázsolni a környezetet. Igazán csak ott tudom magam jól érezni, ahol a lelkem is jól érzi magát.

VÁNYA BLANKA

ÉR HANGJA
 HAVILAP

Főszerkesztő: D. Mészáros Elek **Munkatársak:** Bencsics Ádám, Béres Angéla, Béres Imre, Bíró Orsolya, Csorba Roland, Forró Csaba, Juhász György, Kalló-Nagy Kamilla, Szamos Mariann, Tiponut Tibor, Ványa Blanka **Tördelés:** Ferencz Csaba-Levente

ISSN 2501-1545

Szerkesztőség elérhetősége: 417435 Săcueni piața Libertății nr. 1
 e-mail: erhangja1@gmail.com, honlap: www.erhangja.ro

Székelyhíd és környéke havilapja.

Kiadja és ingyenesen terjeszti az Ér Hangja Egyesület.

Felelős kiadó: Béres Csaba

Nyomás: Europrint Kft., Nagyvárad

A kiadvány megjelenését támogatta:

Székelyhíd Város
 Polgármesteri Hivatala

